ADRIAN TCHAIKOVSKY

PŘELOŽIL MILAN POHL

ARCHITEKTI SVĚTŮ 1

STŘEPY ZEMĚ

PLANETA9 | TRITON

PLANETA

ARCHITEKTI SVĚTŮ 1

STŘEPY ZEMĚ

Od roku 2007 jsme urazili dlouhou cestu.
Tuto knihu věnuji Simonovi, díky kterému
se stala ohromná spousta věcí.

ADRIAN TCHAIKOVSKY

ARCHITEKTI SVĚTŮ 1
STŘEPY ZEMĚ

PRAHA 2022

Shards of Earth
Copyright © Adrian Tchaikovsky, 2021

First published in English by Tor, Pan Macmillan, London 2021
Czech edition © Martin Královec – Planeta9 & Triton, s.r.o., 2022
Translation © Milan Pohl, 2022
ISBN 978-80-7684-095-9

OBSAH

Prolog 11
Část první: Rošu 21
Část druhá: Huei-Cavor 87
Část třetí: Tarekuma 163
Část čtvrtá: Jericho 253
Část pátá: Berlenhof 349

Vesmír Architektů: referenční příloha 511
Slovníček 511
Postavy 512
Světy 513
Druhy bytostí 514
Lodě 515
Časová osa 517

PROLOG

V sedmdesátém osmém roce války přitáhl k Berlenhofu Architekt.

Světla lidské civilizace napříč galaxií pohasínala jedno po druhém, sotva válka začala. Všechny ty maličké těžební světy, odlehlé osady, domovy, které si lidé zbudovali. Kolonie, jak se jim oficiálně říkalo: veliká dutá polyspora lidské expanze, šířící se z prázdného středu. Architekti totiž udeřili nejprve na Zemi.

Berlenhof se stal druhým srdcem lidstva. Už před pádem Země to byl mocný, prosperující svět. Za války tam sídlilo velení ozbrojených sil i civilní vláda, koordinující humanitární akce civilizačního rozsahu, zatímco další a další lidé prchali ze svých světů odsouzených k záhubě.

Když tedy přitáhl Architekt, Kolonie se mu postavily na odpor, stejně jako všichni spojenci, které se jim podařilo shromáždit. Mělo se jednat o velkou protiofenzivu vůči

celogalaktické hrozbě, s nasazením každé zbraně, využitím každé tajné výhody.

Solace si to pamatovala. Byla tam. Divize bazilišků, sesterstvo *Nebeského meče*. Její první bitva.

Kolonie mají tajnou zbraň, šuškalo se. Lidskou zbraň. Solace ji viděla na válečné poradě. Byla to jen skupinka roztěkaných, viditelně narušených mužů a žen, nic víc. Když se hlavní flotila chystala na obranu Berlenhofu, hrstka malých lodí už tyto „zbraně" vezla vstříc Architektovi v naději, že tento nový trik nějakým zázrakem oddálí nevyhnutelné.

Je to marné. To už ho spíš zastavíme prosbami a modlitbami.

Na palubě *Nebeského meče* všechny ženy mimo službu dychtivě sledovaly displeje. Chtěly věřit, že to přece jen k něčemu bude, ačkoli ze všech předchozích tajných zbraní se nakonec vyklubaly jen plané žvásty a marné naděje. Solace se dívala stejně soustředěně jako ostatní. Architekt se na obrazovkách nedal přehlédnout, vypadal jako gigantická lesklá hrouda o velikosti ztraceného Měsíce planety Země a odvracel každý senzorový sken či sondu, kterou proti němu lidstvo vyslalo. Flotila bránící Berlenhof připomínala hejno špendlíkových hlaviček, při současném měřítku téměř nebyla vidět, a tak Solace nechala přiblížit obraz. Když se Architekt vynořil z neprostoru na okraji soustavy, srdce Kolonií právě shromažďovalo své ozbrojené síly, poněvadž se je chystalo nasadit jinde. Lepší šanci, než jakou mělo teď, už lidstvo nikdy nedostane.

Byly tu lodě Kastigarů a Hanniů, mimozemšťanských obchodních partnerů, kteří své jednotky zapůjčili lidským spojencům, jelikož Architekti ohrožovali všechny. Byla tu veliká a ošuntělá flotila lidských plavidel, včetně specializovaných válečných lodí i prachobyčejných rachotin, které se nehodily k evakuaci, a tak je prostě nahrnuli do vesmíru. Orbitální továrny Kolektivců vyzbrojovaly své dělníky. Byl tu dokonce i zasmušile vyhlížející trup sarančí archy Naeromathů, nej-

většího plavidla v soustavě – jenomže i ta vypadala vedle Architekta jako trpaslík. Nikdo nevěděl, co Naeromathové chtějí a co si myslí, tedy až na to, že s tímhle nepřítelem se uráčili bojovat i oni.

A pak tu byla chlouba flotily: Solaciny sestry, Partenon. Lidé s předem danou hodnotou. Uměle vytvořené válečnice, které byly od pádu Země štítem Kolonií. *Nebeský meč*, *Všemocná matka* a *Katafrakta*, nejdokonalejší válečné lodě, jaké kdy lidstvo zkonstruovalo, vybavené zbraněmi, jaké si v předválečných časech ani nedovedlo představit.

Solace natáhla krk, aby lépe viděla. Mezi flotilou a Architektem zahlédla mrňavou špetku teček: předsunuté síly. Hrot lidského kopí tvořily nejrychlejší lodě Partenonu. Jejich úlohou obvykle bylo získat obráncům čas. Tentokrát však *Vědma*, *Ocasio*, *Čeng Š'* a další vezly proti nepříteli jejich tajnou zbraň.

Solace tomu nevěřila ani na okamžik. Jestli může něco zvrátit průběh bitvy, pak jedině snovače hmoty a stíhací letouny typu Nulátor, jimiž disponoval *Nebeský meč*. Jen co jí to proběhlo hlavou, zaslechla tichý hovor ostatních žen mimo službu, postávajících kolem ní. „Mediátoři," zašeptala jedna z nich, jako by mluvila o něčem zakázaném, a potom další žena, vlastně jen dívka sotva dost stará, aby mohla sloužit na lodi: „Prý jim řežou *mozky*. Tak je vyrábějí."

„Už tu máme telemetrii," oznámila jedna z důstojnic a displej se zaměřil na těch pár teček. Řítily se k Architektovi, jako by se chtěly rozbít o jeho obrovité boky. Solace napínala zrak, pokoušela se z toho, na co se dívala, vydolovat další informace, proniknout očima do lodí, prohlédnout si je zevnitř.

Jedna z teček pohasla. Architekt zaznamenal jejich přítomnost a trpělivě se po nich oháněl jako po obtížném hmyzu. Solace už viděla, jak vypadají následky byť letmého kontaktu s mocí Architektů: pomačkaný, potrhaný kov, zdeformovaný a zkroucený drtivými gravitačními tlaky. Velká loď s dobrými štíty mohla nepřímý zásah vydržet. V těchto drobných člunech ovšem nepřežije nikdo.

„Je to *marné*," řekla nahlas. „Měly bychom proti němu vyrazit *my*. My samy." Prsty ji svrběly touhou natáhnout se po ovládání snovačů hmoty.

„Myrmidonko Solace, domníváš se, že jsi moudřejší než exemplárky flotily?" Její přímá nadřízená samozřejmě stála jako na potvoru hned za ní.

„Ne, matko."

„V tom případě buď prostě bdělá a připravená." Pak ještě polohlasem dodala: „Ne že bych s tebou nesouhlasila." Sotva to její nadřízená dořekla, temnota pohltila další maličkou loď.

„On vážně –?" vykřikla kterási žena a hned zase zmlkla. Potom tatáž důstojnice poručila: „Aktualizovat a potvrdit telemetrii!"

„Výrazný odklon," souhlasil někdo další. Na displeji se objevil přehled situace, vějíř čar ukazoval Architektův dosavadní kurz a jeho současnou trajektorii.

„No tak změnil kurz. To ještě nic neznamená," zabručela další žena.

Důstojnice ji však uťala. „Oni *obrátili* Architekta! Nevím, jak to dokázali, ale *obrátili ho*!"

Potom všechna data zmizela. Po chvíli napjatého ticha displeje zase naskočily. Hrstka lodí, které přežily, se dávala na útěk před Architektem, znovu se sunoucím proti Berlenhofu. Ať už měla tajná zbraň udělat cokoli, zřejmě to nevyšlo.

„*Nejvyšší poplach.* Veškerá posádka mimo službu ať se připraví asistovat dle potřeby. Blíží se nepřítel!" zvolala stejná důstojnice jako předtím. Solace však stále upírala pohled na displej. Opravdu ničeho nedosáhli? Tahle tajná mediátorská zbraň nějak vychýlila Architekta z kurzu. Nikdy předtím se nikomu nepodařilo pohnout s nimi ani o píď.

Hned za tou myšlenkou se přihnaly rozkazy. „Připravte se přijmout *Vědmu*. Havarijní četa, zdravotnice, doprovod." Ona sama byla to třetí. Spolu se svým týmem byla právě povolána do služby.

Vědma bývala podlouhlá elegantní loď: od vyboulené přídě s gravitickým pohonem se postupně zužovala až ke článko-

vanému ocasu. Ocas nyní zcela chyběl a zbylé dvě třetiny lodi vypadaly, jako by je zmáčkla obří pěst a zkroutila každou hladkou linii do zmučené křivky. Byl zázrak, že loď vůbec vyvázla. Jakmile havarijní četa rozpáčila vstupní průlez, přeživší členky posádky začaly vynášet raněné. Solace viděla údaje senzorů a věděla, že polovina osazenstva z ní nevyjde už vůbec.

„Myrmidonko Solace!"

„Matko!" Zasalutovala a čekala na instrukce.

„Vezmi to na můstek!"

Zamrkala. „To" byl muž. Lidský muž z Kolonií. Hubený, s odstávajícíma ušima. Vypadal, jako by se nervově zhroutil v boji. Třeštil oči a bezhlučně pohyboval rty. Po těle mu běhaly záškuby jako krysy. Předtím už ho viděla – na válečné poradě. Jeden z těch slavných mediátorů.

„Matko?"

„Odveď ho na můstek. Okamžitě, myrmidonko!" vyštěkla důstojnice, pak se k ní nahnula a popadla ji za rameno. „Je to tady, sestro. Tohle je zbraň. A pokud je to zbraň, pak ji musíme použít."

Na Berlenhofu byly miliardy lidí: kromě místního obyvatelstva také nespočet uprchlíků ze ztracených světů. Než ho Architekt zničí, nedostane se odtamtud ani tisícina těch duší. Čím více času však získají na evakuaci, tím více životů bude zachráněno. Právě proto teď Partenon obětoval své lodě a životy. Proto teď Kolektivci rozšiřovali svá umělá těla, proto se mimozemští žoldáci, partyzáni a ideologové chystali umírat. Každé bojové plavidlo, které bude zničeno, znamenalo další nákladní loď napěchovanou civilisty, která vyvázne z Berlenhofu.

Odvlekla toho muže z doku do výtahu a koutkem oka při tom vnímala vyjevené pohledy, které na něm ulpívaly. Sám zřejmě utrpěl mnohem koncentrovanější verzi kulturního šoku; běžní Koloniálové se s Partenonkami nemísili a před válkou se navzájem neměli v lásce. A on se teď nacházel na lodi plné žen s téměř identickou tváří a touž nevysokou, pružnou postavou. Vypadaly natolik lidsky, aby v ostatních

probouzely tíseň, jenže podle většiny Koloniálů nebyly lidské zdaleka dost.

Něco říkal. Napřed jí to vůbec nedávalo smysl, kolvulštinu však ovládala natolik, aby si ta slova poskládala. Pouze žádal o strpení. Ale to už byli ve výtahu, takže mu trochu toho strpení mohla dopřát, i tak se dostanou tam, kde je jich zapotřebí. „Počkat… já nemůžu…“

„Jste tady… menhere.“ Chvilku jí trvalo, než si vybavila správné oslovení v kolvulštině. „Já jsem myrmidonka Solace. Beru vás na můstek *Nebeského meče*. Budete bojovat po našem boku.“

Civěl na ni, ochromený šokem. „Schytala to. Moje loď. Skočili jsme…“

„Vaše loď je teď tahle, menhere.“ Zase se roztřásl, tak se na něj obořila: „*Jméno*, menhere?“

Ucukl. „Telemmier. Idris Telemmier. Mediátor. První třída.“

„Prý jste zbraň. Nyní tedy musíte bojovat.“

Vrtěl hlavou, ale vzápětí už ho postrkovala ven z výtahu a důstojnice volaly, ať si pospíší.

Uprostřed můstku svítila pestrobarevná soustava bojových displejů, ukazujících rozsáhlou flotilu, která se sunula do střetu s Architektem. Solace viděla, že válečné lodě jsou konečně připraveny na něj vypálit: způsobit mu svými lasery a projektily, sebevražednými drony, výbušninami a gravitickou torzí alespoň nepatrné škody. Jejich cílem však bylo jej pouze zpomalit. Za vítězství nad Architektem se pokládalo, když se vám ho podařilo podráždit natolik, že vás smetl dřív, než zavraždí planetu.

Solace postavila Idrise před displej, ačkoli ho musela stále držet ve vzpřímené poloze.

„Co mám dě–?“ vypravil ze sebe. Bylo na něm znát, že absolutně netuší, co se tady děje.

„Všechno, co můžete,“ vyštěkla na něho jedna z důstojnic. Solace viděla a cítila, že *Nebeský meč* už zahajuje nálet. Zoufale toužila mít službu za ovládáním snovačů hmoty,

udeřit pomyslným kladivem do krunýře Architekta. Nevěřila v toho mediátora o nic víc než v čaroděje.

Když k ní obrátil malátnou tvář, Solace se přesto zmohla na úsměv. Zdálo se, že ho tím povzbudila. V očích mu cosi zazářilo: šílenství nebo zjevení shůry.

Pak vypálil snovač hmoty jejich sesterské lodi a Solace útok *Katafrakty* sledovala prostřednictvím údajů na obrazovkách můstku. Byla to zbraň založená na poznatcích o samotných Architektech, drtivý úder čisté gravitické torze, který měl prorazit trhlinu do krystalického zevnějšku jejich nepřítele. Operátorky nahlas četly hlášení o škodách: praskliny byly minimální, ale byly tam; cílové zóny označeny k soustředěnému útoku. Stíhací nulátory už se hrnuly z palubních hangárů *Nebeského meče* a rozptylovaly se do stran: stovka komárů, kteří měli odvést pozornost nepřítele od velkých zbraní.

Můstek se na okamžik rozezpíval zvučným chórem, to promluvil jejich vlastní snovač hmoty a zarezonoval celou délkou lodi. Solace měla jako vždycky chuť zakřičet si spolu s ním, nevydala ovšem ani hlásku, poněvadž na můstku by se takové chování nesetkalo s pochopením.

Potom Idris hekl, prohnul se v její náruči vzad a ona na jeho tváři spatřila krev od toho, jak si prokousl jazyk. Oči měl vykulenější, než vůbec pokládala za možné, vidět bylo celé bělmo obkroužené červení. Zaječel, čímž vyvolal znepokojené výkřiky z druhé strany můstku. Vzápětí je zastínilo zvolání velící exemplárky flotily, že Architekt zakolísal. Bylo nemyslitelné, že by tak neúprosnou hybnost dokázalo zbrzdit něco menšího než srážka s asteroidem. Jenže Architekt sebou trhl přesně v okamžiku, kdy se Idris rozeřval.

Snovač hmoty se dal opět do zpěvu a Solace zahlédla, že vypálily i *Katafrakta* a *Všemocná matka*, obě se zaměřily na tytéž praskliny v Architektově struktuře. Menší lodě kroužily v rojích nad rozeklaným povrchem behemota, střílely ze všech zbraní, horečně se pokoušely přitáhnout k sobě aspoň zlomek jeho nestvůrné pozornosti. Viděla, jak po

desítkách hasnou jako svíčky. Pak Architekt natáhl neviditelné ruce, zkroutil *Katafraktu* po celé její délce a rozevřel ji jako květ. Loď se s veškerým svým osazenstvem proměnila v rotující kovovou skulpturu, pomalu plující prázdnotou. Jakmile Architekt dorazí k Berlenhofu, udělá s planetou přesně to samé.

Další na řadě byla sarančí archa, rozložila se na prvočinitele dřív, než mohla svůj kolabující trup vrhnout Architektovi do cesty. Pak promluvil snovač *Meče*, jeho chór však nyní zpíval falešně, švy válečné lodi napínala k prasknutí síla její vlastní výzbroje. Idris zatínal Solace prsty do rukou, až to bolelo, opíral se o ni a plakal. Architekt už se neblížil k planetě, poprvé od chvíle, kdy vstoupil do soustavy, se zastavil. Vtom ucítila, jak Idris strnul, tělem mu cloumaly vibrace. On něco *dělal*: bojoval s vesmírem o nadvládu nad strůjcem apokalypsy, kterému říkali Architekt. Uši jí plnil rychlý, úsporný hovor na můstku: praskliny od tlaku, zaměřování, elegantní použití gravitace coby masivního obušku. Hlášení o škodách. Architekt už je stačil letmo zasáhnout a ona to sotva vnímala. Polovina palub *Nebeského meče* se evakuovala.

„On pukne!“ volal někdo. „Rozpadne se na kusy!“

„Připravit na náraz!“ A Solace musela podržet nejen sebe, ale i Idrise. Jeho mysl totiž byla jinde, sváděla bitvu na bojišti, jaké si Solace ani nedovedla představit.

Můstkem otřásl strašlivý náraz a obrazovky na okamžik vypověděly službu. V chaosu smrtelných křečí *Nebeského meče* jí exemplárka flotily vydala poslední rozkazy. Solace poslušně popadla mediátora – drobného muže z Kolonií, který mohl být jejich největší zbraní – a vlekla ho troskami. Nesla ho zbylými částmi lodi k záchranným modulům. Dala mu přednost před svými vlastními sestrami, poněvadž ho dostala na starost, ale také proto, že představoval naději. Vesmír teď

měl jednoho zničeného Architekta; před bitvou o Berlenhof to byla rovná nula.

Později v ohromném lazaretu na povrchu planety držela Solace Idrise za ruku a sledovala, jak se probouzí. Kolem nich posedávaly či polehávaly desítky žen z *Nebeského meče* – těch, které měly to štěstí, že vyvázly s pouhým zraněním namísto anihilace. Během bitvy a jejího výbušného závěru byla zlikvidována či ochromena polovina flotily a tucet orbitalů.

Idris jí stiskl dlaň a ona ho instinktivně objala, zrovna jako by objala sestru. V budoucnu je čekaly další bitvy, ale tady a teď byli jen dvěma spolubojovníky, dvěma druhy ve zbrani, kteří čelili nevyhnutelnému, a přesto to dokázali zvrátit, a válka jim dlužila čas, aby se mohli uzdravit.

O šest let později mediátoři válku konečně ukončili, nikoli však zničením, ba ani poražením nepřítele. Architekti bezmála sto let pronásledovali lidstvo z jednoho světa na druhý – a najednou po nich nebylo ani památky, zmizeli v nekonečném galaktickém prostoru. Nikdo netušil, kam se poděli. A nikdo nevěděl, kdy nebo jestli vůbec se ještě vrátí.

Po dalších devětatřiceti letech znovu probudili Solace z hibernačního skladu a sdělili jí, že jejích válečnických schopností je opět zapotřebí. Ne snad proto, že se vrátili Architekti, ale proto, že Partenon a Kolonie stojí na prahu války.

ČÁST PRVNÍ

ROŠU

KAPITOLA 1

SOLACE

Solace měla za to, že její jednotka se shromáždí v hangáru raketoplánů, s veškerou vojenskou precizností a nablýskanou zbrojí, jaká přísluší formálnímu doprovodu vrchní dohlížitelky. Dohlížitelka je však napřed povolala k hlavnímu průzoru transportního křižníku.

„To, co teď uvidíte, je názorná lekce," sdělila jim. „Jsem si vědoma, že myrmidonka-vykonavatelka Solace už to viděla, vy ostatní však vězte, že pocházíme právě odsud. Všichni jsme původem ze Země. Nikdy si od nikoho nenechte namluvit opak."

Bylo to už dlouho. Více než deset let Solacina osobního života, tu v hibernaci, tu mimo ni; čtyřicet let objektivního času, ať už to znamenalo cokoli. Nic se nezměnilo. Kolébka lidstva bude už navždycky stejná.

Země teď vypadala jako květina, věčně natočená ke Slunci. Exotická květina, jejíž exempláře mohly růst v páchnoucí

džungli na dalekém světě. Prazvláštní organismus s výhonky a šlahouny, něco víc než zelenina, míň než zvíře.

Zemská kůra i plášť byly sloupnuty jako okvětní lístky, jejichž špičky tvořily tisíc kilometrů dlouhé šroubovité úponky. Jádro planety se vyřinulo do dychtivých, tápavých tvarů, zformovalo prstence a kudrlinky, oblouky, ohnuté paže... Stovky různých procesů, prýštících z živoucího jádra Země, které se kroutilo a svíjelo, dokud nevychladlo. Květina o průměru dvaceti tisíc kilometrů, navždy v plném rozpuku. Památník deseti miliard lidí, kteří se včas nedostali na loď.

Když ztracený domov svého živočišného druhu spatřila Solace poprvé, nedokázala myslet na nic jiného než právě na tohle. Vybavovala si, že se konaly večírky, proslovy a oslavy, že válka konečně skončila, že snad přece jen vyhráli. Možná to bylo spíš *přežití* než vítězství, ale přežít je někdy totéž co zvítězit. Tehdy vstoupila do jiného velkého sálu, do míst, kde měli brzy zapříst hovory skuteční diplomaté. Stála tam s hrstkou dalších veteránů, shlížela na Zemi a myslela na to, kolik životů vyhaslo.

Vlastně byla nádherná, byť strašlivým způsobem. Tu důmyslně zpracovanou květinovou skulpturu jste nemohli sledovat, aniž jste si uvědomili, jak velkolepá, jak dokonalá ve skutečnosti je. S chaotickou apokalypsou to nemělo nic společného. Za precizním provedením gigantické sochy, za její dechberoucí souměrností byl nějaký plán. Dokonce i lidské oči chápaly, že skvostné a smrtící umělecké dílo, v nějž se Země proměnila, je záměrné a řízené, od nejširšího měřítka až po atomární úroveň. Proto se těm titánům, kteří přitáhli k Zemi – a mnoha dalším planetám –, neříkalo Ničitelé nebo Likvidátoři. Traumatizované zbytky lidského plemene jim daly jméno *Architekti*. Tohle oni dělali – přebudovávali světy. Nikdo nevěděl proč, ale očividně k tomu měli nějaký důvod, jelikož při své práci byli nároční a pečliví. Měli přísná kritéria. Světy, které přetvářeli ve své sochy, obrazy, stroje či poselství, byly pokaždé především obydle-

né. Jako by se první tah štětcem, první úder dláta neobešel bez toho, aby někdo na povrchu hleděl ke hvězdám a spatřil svoji blížící se zkázu.

Solace se vrátila do přítomnosti a rozhlédla se po vytřeštěných očích a napjatých tvářích své jednotky. Tyhle mladé myrmidonky ještě nikdy nestanuly tváří v tvář své historii. Procházela mezi nimi a jemně jim připomínala, že jsou vojačky, všechny společně. Nebo alespoň bývaly, dokud ještě probíhala válka. Nyní byl čas praktikovat diplomacii na stanici Luna.

K pozůstatkům domova svých předků Partenonky přiletěly v transportním křižníku *Wu Čao*. Nebyla to čistě válečná loď, ale pořád byla dost mohutná na to, aby všem ostatním potomkům lidstva připomněla, kdo má největší kanony. Při pohledu na to, jak se *Wu Čao* blíží ke stanici Luna jako ohromná článkovaná rybenka, leckoho zamrazí v zádech.

Solace a její jednotka půl tuctu sester měly na sobě lehkou bojovou zbroj, s jakou by nejspíš dokázaly stanici obsadit, kdyby se během jejich pobytu na palubě někdo rozhodl vyhlásit válku. Jejich štíhlé, nevysoké postavy působily kvůli zbroji o poznání robustněji. Vypadaly v ní, jako by se vyvinuly ve vysoké gravitaci a drtivé atmosféře.

Vrchní dohlížitelka Tact naklonila hlavu mírně doleva a vzad – zdvořile tak dávala najevo, že s někým komunikuje přes implantát. Diplomatický úbor měla alespoň ona, dlouhé šedé šaty z tenké třpytivé látky. Krk jí ovíjel prstenec olověných kotoučů a na čele se jí skvěl kroužek z podobného materiálu, zaručeně napěchovaný obrannou elektronikou a tou či onou nouzovou výzbrojí. Skutečnost, že je Tact hubená, vznešená stařena, navíc rozhodně neznamenala, že není plně způsobilá k boji beze zbraně.

„Tak máme povolení k přistání," oznámila ostatním. „Vykonavatelko Solace, prêt à combattre?"

„Prêt, matko.“ Připravena na boj, připravena na vše. Partenonská kultura byla tím slovním obratem prodchnuta do takové míry, že se nyní používal k jakémukoli potvrzení čehokoli mezi nadřízenými a podřízenými. V dětství, dlouho předtím, než jí někdo dal do ruky pistoli, odpovídala Solace svým učitelkám každé ráno právě tímto způsobem.

Gravitická pole *Wu Čao* hladce vynesla jejich raketoplán z palubního hangáru křižníku vstříc kosmické stanici, kde se ho ujmou gravitické generátory samotné Luny. „Nějaký pátek už to bude,“ zahloubala se Tact. „Posledně jsem byla na stanici Luna kvůli našemu odchodu z Liz.“

„To bylo na Berlenhofu, ne?“ vypadlo ze Solace dřív, než se mohla ovládnout. Opravovat nadřízené je nepěkný zvyk.

„Diplomatické písničky a tanečky ano, ale to až později. Formálně jsme ovšem vazby s Radou lidských zájmů přerušili právě tady, před publikem deseti nebo dvanácti jejich pohlavárů. Tehdy to nikoho nepřekvapilo, ale v té místnosti byl takový strach, že by se dal krájet, dcero.“ Když spatřila výrazy Solaciných vojaček, ještě dodala: „Ano. Na obou stranách. *Všichni* si mysleli, že z toho bude válka. A další válčení si nepřál ani Partenon, ani Liz – zvlášť ne lidí proti lidem.“

„Měly bychom *refugium* vysypat jako koš se smetím,“ ozvala se nepokrytě jedna členka doprovodu. „Promiň mi mou troufalost, matko.“

Tact semkla rty v úzkou linku. „Ach ano, *refugium*.“ To znamená smetiště zbytečných genetických odchylek. To znamená všechno lidstvo kromě Partenonek. „Dokud budeme na stanici, nikdo ten výraz nesmí použít, natož je označovat za ‚refugeniky‘ a podobně. Spolehněte se, že Liz naprosto přesně ví, jak urážlivé to má být. Est-ce compris?“

Když Architekt zahájil své kataklyzmatické dílo, Měsíc planety Země to odmrštilo daleko do vesmíru. Nikdo tenkrát nestíhal sledovat, kam se oběžnice poděla, všechna pozornost se ostatně soustředila na zoufalou snahu evakuovat lidstvo. Další střípek minulosti, který měl navždy upadnout v zapomnění.

Stanice Luna byla pojmenována na památku onoho ztraceného satelitu. Když raketoplán přiletěl blíž, Solace spatřila dutou mísu jejího centrálního komplexu s průhlednou vnější stěnou, aby všichni uvnitř viděli, co se stalo ze Země. Kolem této bubliny se rozpínaly veliké vějíře solárních kolektorů, komunikační přístroje a ramena brachatorového pohonu.

Tact přetrhla její myšlenky, právě když *Wu* dostrkala raketoplán na dosah stanice. „Dcero," pravila, „věřím, že si plně uvědomuješ, co obnáší tvá současná role. Už nejsi jen sestra z jednotky, est-ce compris?"

„Compris," potvrdila Solace, když se člun v kosmickém prostoru pozvolna zastavil. V hloubi duše bude vždycky sestrou z jednotky. Na světě však byla dost dlouho na to, aby chápala, že vpálit do někoho akcelerovaný projektil není vždy nejlepší způsob, jak hájit zájmy Partenonu. Na rozdíl od svých mladších sester, které válku vůbec nezažily, se navíc družila s Kolektivci, běžnými lidmi i mimozemšťany. Proti Architektům v tom byli všichni společně. Právě proto ji tak drásalo se teď probudit a zjistit, že se navzájem tolik odcizili.

Trhnutí, s nímž jejich raketoplán převzalo dokovací středisko stanice Luna, bylo úplně zbytečné, bývalo by se mu dalo snadno předejít. Nějaký koloniální kontrolor na ně mával svými genitáliemi, tak to aspoň chápala. Ucítila tah a tlak, jak se jich zmocnila umělá gravitace Luny, stejné standardní pozemské jedno G, jaké měla i *Wu*.

„Pamatujte," kladla jim na srdce Tact, „musíme na ně zapůsobit. Efektivita, kázeň, zdrženlivost, est-ce compris? Jsme chlouba galaxie, štít lidstva, pancéřová pěst, rozvinutý praporec." Její hlas náhle ztvrdl, zvonil na kovových stěnách jako kladivo. „Nebudeme si nic začínat, ale dáme jim sakra najevo, že bychom to dokázaly ukončit."

„Compris, matko," odpověděl sborově doprovod, vztyčil se a utvořil formaci.

Rada lidských zájmů – „Liz" – jim neposlala podobně hrozivý uvítací výbor. Stála tam jen hrstka úředníků v přepásaných, po kolena dlouhých tunikách, jaké tu nosili zámožní

funkcionáři a jiní zazobanci. Muž v jejich středu měl na sobě víceméně totéž – tedy až na to, že honosná tkanina jeho roucha sahala až k lesklým botám. Solace se neubránila pocitu, že takový úbor je absurdně nepraktický, ale to byl nejspíš záměr. Tenhle chlap nemusel rozdávat rány, od toho měl jiné lidi.

Po způsobu Partenonek políbil dohlížitelku na jednu i druhou tvář. Stiskla mu dlaň – loket na loket – v „koloniálním podání ruky". Hluboká symbolika rozdělených úlomků lidstva, toužících držet pohromadě, nebo nějaká podobná pitomost.

„Vrchní dohlížitelko Tact," přivítal ji uhlazeným úsměvem; parsefštinou hovořil docela plynule. „Očekával jsem jakousi důstojnici z bojiště, po krk zbrocenou krví."

„Komisaři Poulosi. Věřím, že už jste stačili zvážit dodatečný návrh, který jsem poslala."

Solace v jeho očích postřehla chvilkovou vyhýbavost. Pak se od Tact odvrátil a přelétl pohledem její doprovod.

„Neblaze proslulé partenonské myrmidonky jsem neviděl, ani nepamatuju," prohlásil, ačkoli Solace odhadovala, že by byl raději, kdyby mu do smrti smrťoucí nepřišly na oči. Teatrálně si prohlížel odznaky jejich zařazení. U Solaciny nášivky se zastavil, poněvadž pouze na ní se místo planoucí hvězdy *Wu Čao* skvěla okřídlená čepel s hadem. *Myrmidonka-vykonavatelka Solace, sesterstvo* Nebeského meče*, divize bazilišků.* Očividně mu neuniklo, že se nachází daleko od lodi, na kterou byla přidělena.

„Vy jste si přivedla učednici, Tact?" optal se vlídně, zatímco se Solace kroutila ve zbroji pod jeho zkoumavým pohledem. „Meč představuje loď. A ten plaz, to je divize dělostřelectva… Andělé nekonečné chrabrosti, tak nějak vám říkali?" Stará přezdívka z dob, kdy byl Partenon štítem lidstva proti Architektům, nikoli jeho nepřítelem.

„Ne, menhere." A pak, protože si Solace nemohla pomoct, dodala: „Andělé kopanců do vašich zubů, menhere." Sledovala, jak přinejmenším ždibec jeho poetičnosti sesychá a chřadne.

„Ach," hlesl. „Nuže. Raději bychom už měli…" A společně vykročili chodbami. Jeden i druhý doprovod se tlačily vpřed, soupeřily o prvenství, v kteréžto soutěži zvítězily opancéřované Partenonky. Solace na sobě cítila Tactin pohled. Měla dojem, že se role její učednice nezhostila zdaleka tak dobře, jak bývala mohla.

„Na schválení čeká pěkná řádka obchodních dohod," vykládal právě komisař. „A pokud jde o váš druhý návrh…"

„Ano? Jak to s ním vypadá?" zajímala se matka Tact.

„Zvážili jsme ho." Nic víc k tomu neřekl.

Cestou do dočasných ubikací se partenonský doprovod setkával s mnoha nepřátelskými pohledy. Většina personálu na Luně je očividně vnímala jako hrozbu, ale partenonská zbroj byla proti nepřátelským pohledům imunní. Zato však nebyla imunní proti nudě. Myrmidonkám nezbývalo než čekat, až se Tact s místností plnou diplomatů Liz v nepraktickém oblečení prokouše obchodními povoleními a přepravními koncesemi a postupně se propracuje k jediné otázce, která teď byla skutečně důležitá.

Když konečně dorazila zpráva od Tact, vzala na sebe podobu krátkých šifrovaných paketů, navržených tak, aby se vyhnuly koloniálnímu dozoru.

Jejich Styčná komise nemá zájem podělit se s námi o data z Programu mediátorů, potvrdila jí Tact. *Jejich meďáci nadále zůstávají „zbraňovou technologií", kterou nelze svěřit cizím mocnostem.*

Ale mediátoři nebyli navrženi jako zbraně proti nám… a Architekti už jsou beztak pryč, namítla Solace.

Dokud disponujeme dokonalejší technologií než oni, neprokážou nám sebemenší laskavost. Meďáci jsou to jediné, co mají jen oni. A ti, které dnes produkují, spadají pod vládní kontrolu. Neexistuje způsob, jak se některého z nich zmocnit, byť za účelem studia, aniž bychom rozpoutaly válku. Solace si uvědomovala,

že tohle možná i tak bude dalším krokem Partenonu. Problém nespočíval pouze v tom, že mediátoři jsou nejlepší zbraní proti případnému návratu Architektů; jako navigátoři dávali svým lodím svobodu pohybu po galaxii. Válečná loď s meďáckým pilotem se mohla objevit takřka kdekoli, udeřit a zmizet, a nikdo ji nedokázal chytit. Partenon měl sice nejlepší válečné lodě, všechny meďáky však měly Kolonie.

Jak znějí tvé rozkazy, matko? Solace si představila, jak se vloupává do datových skladišť Liz, unáší úředníky a snaží se z nich vymlátit informace. Vše pro blaho Partenonu, představujícího největší dobro ve vesmíru, ale přesto… *Až se budou děti učit, jak začala další válka, nechci, aby se učily moje jméno.*

Posílám ti souřadnice na palubě stanice. Běž tam. Někdo se chce s tebou sejít. Bon chance. Tact najednou mluvila v hádankách, ačkoli to neměla ve zvyku.

Ten někdo se chce sejít přímo se mnou? Mátlo ji to, vždyť ona nebyla ani špionka, ani diplomatka. Alespoň zatím ještě ne. Po probuzení ji prohnali základním výcvikem. Od dosažení dospělosti až do této chvíle se však nevěnovala ničemu jinému než tomu, že obsluhovala nějakou zbraň, ať už ruční, nebo namontovanou na hvězdné lodi.

Přesně tak. Maximum diplomacie, est-ce compris? To znamenalo beze zbraní a beze zbroje.

Compris, matko. Už se soukala do tuniky v koloniálním stylu, s opaskem, rukávy do poloviny bicepsů a spodním okrajem hluboko pod boky. Vše v partenonském odstínu šedomodré s odznakem jejího zařazení nalevo od srdce. Počítala, že kdyby přišla pouze ve své spodní kombinéze, kterou nosila pod zbrojí, upjatí Koloniálové by takovou provokaci nemuseli skousnout.

Místo určení se nacházelo na spodní straně stanice, odvrácené od Slunce, kde se pilně pracovalo. Byly tu hangáry, strojovny, stísněné ubikace personálu. Stanula na lávce s výhledem do suchého doku, kde právě vystrojovali výsadkový člun. Bachratá šestinohá loď už byla skoro hotová, technici s manipulačními rukavicemi a pouzdrem jakéhosi Kolektiv-

ce, které připomínalo strašáka, přesouvali poslední součásti tam, kam patřily. Vezmou ji na zmučený povrch Země. Budou na ní udržovat symbolickou přítomnost, aby mohl někde nějaký politik tvrdit, že domovská planeta není zcela opuštěna.

„Myrmidonko-vykonavatelko Solace," ozval se poblíž na lávce čísi hlas. S leknutím se vytrhla ze zadumání a v duchu se proklela. Příchozí dorazil bez nejmenšího varování. Prostě tam najednou byl.

Když ho spatřila, když ho poznala, naprosto znehybněla a čekala, co udělá. Říkalo se mu Prach či Zvěstovatel. Těsně před válkou přiletěl na Zemi na palubě obchodní lodi a veřejně rozhlásil, že planetu se chystá přetvořit gigantická mimozemská entita. Kastigarská posádka, která ho sem přivezla, přikládala jeho poselství stejně malou váhu jako lidé ze Země.

To, co se stalo později, bylo krušným prozřením jak pro Kastigary, tak pro lidi. Prach jim řekl, že konec se blíží, a byť mu téměř nikdo nevěřil, ono „téměř" se zasadilo alespoň o to, že když Architekt skutečně dorazil a zahájil své strašlivé veledílo, několik lodí bylo připraveno. Nabraly pasažéry a zamířily ke koloniím planety Země. Varování Zvěstovatele zachránilo miliony lidí, ačkoli miliardy byly ztraceny.

Potom se Prach – uznávaný, uctívaný, obávaný – porůznu objevoval všude možně v lidské polyspoře. A teď stál vedle Solace na lávce na stanici Luna.

Prach měl na sobě roucho lidského střihu, podivně visící na jeho prazvláštním těle. Dole měl kroutící se chumel panožek, nahoře dvě větve, jako větve stromů. Jedna z nich nesla jeho hlavu nebo alespoň jeho smyslové orgány: hrstku narudlých koulí, kalně poblikávajících svým vlastním světlem. Pod nimi bylo v Prachově krabaté šedočerné kůži několikero vodorovných štěrbin s neznámou funkcí. Jiného zástupce jeho druhu nikdy nikdo nepotkal a nikomu se nenaskytla příležitost prozkoumat jeho fyziologii. Druhá větev se zkroutila do rukávu lidského roucha, z otvoru vyčníval shluk

gumovitých chapadel, jakž takž ucházející nápodoba ruky. Zbylý rukáv byl prázdný, přišpendlený k přední straně roucha. Celkem vzato nešlo o moc dobrý převlek za lidskou bytost, hlava navíc trčela o dobrého půl metru výš než u většiny lidí. Přesto vypadal natolik humanoidně, abyste s ním mohli konverzovat a tvářit se, že vám odpovídá podobný tvor, jako jste vy sami.

Někteří ho uctívali coby posla od Boha, který zachránil mnoho lidí. Jiní ho označovali za ďábla, součást plánu zlovolných Architektů. Ne že by snad někdo věděl, jaký plán to je.

„Zase ty," utrousila Solace, poněvadž se s tím zpropadeným emzákem nesetkávala poprvé. Posledně ho viděla krátce před bitvou o Berlenhof. Vyloupl se tam jako přízrak smrti.

„Zase já," potvrdil. Prachův sytý, hluboký hlas vycházel odkudsi z jeho těla, nikoli z té pseudohlavy. Vždy hovořil takovým jazykem, jakým zrovna chtěl, a právě teď si vybral bezchybnou kolvulštinu, hybridní mluvu Kolonií.

„Aspoň mluv nějakou civilizovanou řečí," zabručela v parsefštině – směsici tří pozemských jazyků s trochou francouzštiny pro formální příležitosti.

„Tam, kam se vydáš, budeš potřebovat kolvulštinu," prohodil Prach konverzačním tónem. V minulosti už slyšela, jak ten parchant pronáší burcující proslovy, veřejná prohlášení, tajemná varování. Dokonce někomu vyfoukl pointu jakési anekdoty.

„A kam že se vydám?"

„Partenon hledá mediátory." Prach ta slova vyslovil s mimořádnou pečlivostí.

„Proč se o to staráš?"

„Ty víš proč," zamručel a naklonil hlavu do nepřirozeného úhlu. „Partenonské loďstvo je nejvýznamnější vojenskou silou lidstva. Nemáte však mediátorské navigátory, což omezuje vaši schopnost cestovat mezi hvězdami. Bez nich navíc postrádáte klíčovou zbraň proti nepřátelům."

„Proti Architektům?"

„Přesně proti těm."

„A co když se Architekti nevrátí? Je to už čtyřicet let, ne?“

„Architekti se vždycky vrátí,“ prohlásil Prach.

Na chvíli ji zamrazilo v zádech. Přesně to měl nejspíš v úmyslu. *Ví něco?* Pak si vybavila menší, smutnější pravdu. Prach tvrdil, že je posledním příslušníkem svého lidu, jediným pozůstatkem inteligentního druhu, který zničili před dávnými časy Architekti. Pokud šlo o něho, Architekti se blížili neustále. Proto zasvětil svůj život tomu, aby varoval ostatní.

„Mediátorů je málo,“ poznamenal. „Méně, než bys myslela. Většina lidských mozků ten zákrok nevydrží. Staré brzy odcházejí a mladé se lámou. Transformace na ně klade vysoké nároky.“

Solace se na něho zadívala. Při pohledu do těch žhnoucích jamek pocítila slabý šok vzájemného kontaktu, jako při pohledu do skutečných očí.

„Vzpomínáš si na Idrise Telemmiera?“

Solace zamrkala. „Určitě je dávno po smrti.“ *Nebo je z něj stařeček. Vždycky byl hrozně křehký.*

„Je naživu. Naživu a na svobodě. Nepodléhá Liz ani její Styčné komisi. Sám si může vybírat spojence. Pokud tedy získáš jeho důvěru. Zase.“

Tomu zatracenému mimozemšťanovi se nějak podařilo vložit do těch slov něco chlípného. Solace cítila, jak rudne. Ano, po berlenhofských událostech byli nějakou dobu spolu. Podobně experimentovala spousta jejích sester. On byl navíc tak zranitelný a osamělý. V ženě, která vyrostla v kultuře s důrazem na jednotu a soběstačnost, probouzel zvláštní fascinaci.

Jestlipak si mě ještě pamatuje? Pokud se dalo Prachovi věřit, přesně tohle její nadřízené potřebovaly. Meďáka, který by se dal koupit nebo přemluvit, aby se přidal k Partenonu. Způsob, jak bojovat s Architekty, kdyby se ještě vrátili. *Nebo aspoň způsob, jak připravit Kolonie o jejich jedinou výhodu…*

Zatímco Prach hovořil, implantát jí nabízel údaje, kterým se nějak podařilo obejít kanály stanice Luna. Jméno lodi,

poloha – na okrajích lidského prostoru, kam ruka zákona téměř nedosáhla.

„Děkuji.“ Chtěla mu pokládat otázky, nechtěla však slyšet odpovědi. Tvor jako Prach… možná by zvěstoval její vlastní smrt, zkázu její lodi, její flotily, zkrátka všeho. Jeho hlas, nesoucí se nocí, kdysi prorokoval pád Země. Kdoví, s jakou katastrofou v patách přišmajdá příště.

Cestou zpátky k hangáru podala hlášení Tact. Ta na sobě nedala znát překvapení, a než se Solace vrátila ke své jednotce, už stačila všechno zařídit. Solace měla opustit své sestry a ujmout se další nové role. Měla hrát špionku v *refugiu* – mezi lidskými plevami, od kterých se takové jako ona dávno oprostily. *A to jsem nikdy netoužila po ničem jiném než být vojačkou.*

V nakladatelství Planeta9 již vyšlo:

Peter F. Hamilton: Okno do času (2017)
Peter F. Hamilton: Pandořina hvězda Bariéra (2018)
Iain M. Banks: Pomysli na Flába (2018)
Peter F. Hamilton: Pandořina hvězda Invaze (2019)
Adrian Tchaikovsky: Ocelová šlechta (2019)
Tom Sweterlitsch: Terminus (2019)
Peter F. Hamilton: Jidáš zbavený pout Pronásledování (2019)
Iain M. Banks: Hráč (2019)
Adrian Tchaikovsky: Psí vojáci (2020)
James L. Cambias: Jejich moře (2020)
Peter F. Hamilton: Jidáš zbavený pout Poslední hlídka (2020)
Adrian Tchaikovsky: Klec duší (2020)
Alistair Rennie: Chmurný Válečník (2021)
Peter F. Hamilton: Prázdnota Sny (2021)
Čchen Čchiou-fan: Silikonový ostrov (2021)
Jack McDevitt: Motory boha (2021)
Peter F. Hamilton: Prázdnota Čas (2021)
Iain M. Banks: K čemu jsou zbraně (2022)
Steven Erikson: Měsíční zahrady (2022)
Kim Stanley Robinson: Šaman (2022)
Peter F. Hamilton: Prázdnota Evoluce (2022)
Gavin G. Smith: Zvláštní operace Z (2022)
Adrian Tchaikovsky: Střepy Země (2022)

Peter F. Hamilton: Hlasování nohama (e-book, 2019)
Peter F. Hamilton: Manhattan naruby (e-book, 2021)

Připravujeme:

Steven Erikson: Dům mrtvých
Steven Erikson: Bůh nedbá
Jack McDevitt: Deepsix
Matthew W. Stover: Hrdinové umírají
Iain M. Banks: Vodíková sonáta
Adrian Tchaikovsky: Oči prázdnoty

Adrian Tchaikovsky

Architekti světů 1
Střepy Země

Anglický originál Shards of Earth
vydalo nakladatelství
Tor v Londýně v roce 2021

Překlad Milan Pohl
Redakce a korektura Patrik Linhart & Petr Stejskal
Odpovědná redaktorka Veronika Marhounová
Obálka Josef Surý
Grafická úprava obálky LZX
Sazba písmem Comenia VM
Vytiskla tiskárna Finidr, Český Těšín

V roce 2022 vydala v koedici nakladatelství

Martin Královec – Planeta9
Za Hládkovem 22, 169 00, Praha 6
jako svou 22. publikaci
&
Triton, s.r.o.
Vykáňská 5/1420, 100 00, Praha 10
2797. publikace
v edici Trifid svazek 642

Vydání první

planeta9.cz
tridistri.cz

facebook/planeta9